

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Vint anys d'Església diocesana

Alguna vegada hem sentit parlar de l'Església particular? És que no és universal l'Església? Quin sentit té parlar de diòcesi en el context d'un món globalitzat? Per què no hi ha una única diòcesi en el món, amb un únic bisbe, un únic seminari, tot unificat? Però, si existeixen les diòcesis, vol dir que són com delegacions? Com si fossin franquícies d'una Església universal?

Però la realitat és que l'Església no és una empresa multinacional. Des del principi, els apòstols foren, enviats per Jesús, a predicar. Constituïren comunitats a les ciutats i deixaren uns successors seus, els bisbes amb els preveres, els diaques i una porció del poble de Déu. I això és el que és una diòcesi. En resum, el que en diem també una Església local o particular.

La diòcesi és presència plena de l'Església en un territori concret, en el nostre cas, el Vallès Oriental i Occidental, pràcticament sencers, amb un successor dels apòstols, com dèiem, al capdavant, el bisbe. Amb els preveres que col·laboren en el seu ministeri i assistit per un grup de diaques, amb els religiosos i amb els laics. D'altra banda, com que el bisbe no pot estar a tot arreu alhora, la parròquia és la presència de l'Església, més propera, a cada barri, poble o ciutat, amb un rector, enviat pel bisbe, que col·labora estretament amb ell i amb tota la comunitat parroquial que fa present l'Església en aquell lloc. La suma de totes les esglésies locals, és a dir, les diòcesis, formem l'Església universal, present a tot el món i que té com a cap visible al successor de l'apòstol sant Pere, el bisbe de Roma, el papa Francesc.

El pròxim dissabte dia 15 de juny, la nostra diòcesi celebra 20 anys d'existència, i ho celebrarem amb una Missa solemne a la

Catedral, a les 11 del matí, per donar gràcies a Déu per aquests anys de vida diocesana. La diòcesi va ser erigida pel papa sant Joan Pau II el 15 de juny de 2004. Recordo bé aquell dia perquè un servidor era secretari general i canceller de l'Arquebisbat de Barcelona, quan em va tocar llegir públicament el comunicat de la creació de les noves diòcesis, al costat del cardenal arquebisbe de Barcelona, aleshores, Ricard Maria Carles.

La celebració del pròxim 15 de juny ens ha de servir sobretot per donar gràcies a Déu per tots els dons rebuts durant aquests temps: els anys que hem viscut com a família diocesana, per les parròquies, les escoles, la vida consagrada, els preveres i els diaques, el seminari, les delegacions, les diverses institucions eclesials... Tot aquest conjunt és expressió de la vida de l'Església.

I ha de ser ocasió també d'aprofundir en el sentit de pertinença a l'Església particular i universal, que som Església de Jesucrist i demanar la força de l'Esperit Sant per a continuar evangelitzant enmig del nostre món vivint en comunió fraterna, essent portadors d'esperança en el context d'un món complex i moltes vegades desesperançat.

El dissabte vinent serà, doncs, un dia festiu per a tots i per sentir-nos més units al successor de sant Pere, el papa Francesc, i al vostre bisbe. Us convido a participar, si és possible en la celebració de l'eucaristia presencialment, o bé unint-vos-hi a través d'altres mitjans com el nostre canal de YouTube. També us animo a pregar per aquest moment de la diòcesi que va creixent i es va consolidant, sempre mirant endavant i amb un record agraït del passat.

ENTREVISTA

Vocació laical

VICTORIA MARQUINA

La Victoria i en Mario es van casar el 16 de setembre de 2023. Viuen el matrimoni com una vocació laical, «que pretén ser camí de santedat a través de la relació amb una persona concreta; en el meu cas, del meu marit», afirma la Victoria Marquina, metgessa especialitzada en l'aparell digestiu i col·laboradora de la Pastoral de la Salut de Barcelona. «El Senyor em crida a través d'en Mario per viure junts aquest camí cap a Déu, per al qual cal comprensió entre els esposos, perquè el matrimoni és un do i una tasca de responsabilitat que té com a centre Déu», afegeix.

El matrimoni és també una vocació que requereix compromís?

La vocació sempre és una crida, i com a crida exigeix una resposta, a la qual li cal una tasca. El do, el regal d'una vocació concreta com és el matrimoni exigeix una responsabilitat, que és el compromís —no forçat, en la llibertat—; i el matrimoni és una proposta tan atractiva, la que el Senyor fa als esposos, que al final el compromís és gairebé espontani, si s'està ben predisposat. Per obtenir aquesta obertura al compromís cal una predisposició de vida d'oració, un silenci interior per poder escoltar la crida, i també un desig gran d'una vida plena, saciada, no estreta ni petita.

Però avui hi ha una certa por al compromís...

Avui hi ha un cert egoisme, que fa que ens busquem a nosaltres mateixos abans d'estimar l'altre. Al matrimoni se'ns demana una entrega plena. La pèrdua de fe en la societat actual pot portar a què aquesta crida s'escolti molt fluixet, a no comprometre's. A l'Església tenim bons exemples, com ara els nostres pares, que sí que han respost a la crida amb l'entrega a la família.

De què li està més agraïda a Déu?

Li estic profundament agraïda que hagi posat en Mario en la meua vida, que ens hagi cridat a una vocació matrimonial junts. Molt agraïda perquè ens ha donat la seva gràcia per viure un nou viatge de forma cristiana, que ens ha donat més fortalesa i que ens ha permès establir les bases i els fonaments per valorar el matrimoni, una vocació preciosa.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

Marxo de casa

Un jove, a punt de casar-se, en un dels darrers sopars que feia amb els pares i germans a la llar familiar, els va llegir un escrit. En transcriu l'inici. «El proper divendres encetaré una nova etapa de la meua vida i no voldria fer-ho sense dir-vos algunes coses que porto molt endins. Des de menut m'heu ensenyat i transmès uns valors que m'han fet el que soc. Cada dia he vist en vosaltres l'exemple del que heu predicat i em sento orgullós que hagi estat així perquè penso que valors com la generositat, l'agraïment, el lliurament, la constància, l'afecte, l'altruisme, la sinceritat... en resum, l'amor tan relacionat en nosaltres amb la fe, són difícils de trobar actualment.

Jo he seguit un procés de maduració llarg i amb molts alts i baixos que també heu patit, sempre al meu costat. No trobo un moment important de la meua vida sense la vostra presència. Marxo de casa però sé que seguirà sent casa meua. Mai m'ha faltat res i sempre heu estat a prop quan us he necessitat, tot i que de vegades m'he resistit una mica a la vostra ajuda. La família ha de ser el més important.

Ara començarem la nostra amb la Gemma. Us estimo i vull compartir amb vosaltres tots els esdeveni-

ments que vinguin, els bons i els dolents [...].»

Poc podien esperar aquestes paraules els pares que havien viscut els «alts i baixos» del fill «que de vegades m'he resistit a la vostra ajuda». La sembra en la seva vida havia començat «des de menut», en realitat molt abans, perquè fou fill de l'amor. S'ha sentit acompanyat, «sempre heu estat a prop», els pares li han dedicat temps, li han transmès valors i els té com a «exemple del que heu predicat», com a testimonis i referents. L'han ajudat a formular un propòsit: «La família ha de ser el més important» i en ells ha trobat «en resum, l'amor tan relacionat en nosaltres amb la fe». Déu a prop. A més, ha après a ser agraït amb els que l'han ajudat a ser. Per això en dona gràcies. «Honra el pare i la mare... així tindràs llarga vida i seràs feliç.» (Dt 5,16).

Aquests pares esdevingueren referència exemplar. És una llàstima que la pèrdua, quasi totalment, de la força de l'exemple i del testimoni de la pròpia vida com a valor fonamental en l'educació i també en l'educació dels fills, faci que molts pares no se'n sentin referents, amb les repercussions que això comporta. Sempre som a temps, però, per refer el camí.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¡Los hay con suerte!

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En una de las oraciones del Ángelus dirigida por san Juan Pablo II, comentó la advocación del Corazón de Jesús que le alaba por ser lleno de bondad y de amor. Añadió un hermoso y tierno anhelo; decía que deseaba hablar al Corazón del Hijo mediante el Corazón de la Madre. «¿Qué puede haber más bello que el coloquio de estos dos corazones? Queremos participar en él.»

El Papa recordaba el momento de la anunciación, en el que «comenzó el coloquio del Corazón de la Madre con el Corazón del Hijo». Este coloquio nunca se detuvo ni se detendrá.

En Nazaret encontramos otro interlocutor, testigo privilegiado del diálogo de María y Jesús, santo participante de este hogar lleno de bondad y de amor. Al contemplar a san

José con afecto decimos: ¡Los hay con suerte!

Si ellos son miembros de una familia elegida, con toda humildad, también nos podemos decir unos a otros. ¡Los hay con suerte! Somos hijos de Dios en el Hijo. María es nuestra Madre, el Señor nos la dio desde la Cruz. Estamos llamados a introducirnos en el coloquio de los corazones de Jesús y María, que nos esperan llenos de bondad y de amor.

Que María, que supo acoger y responder al amor del Señor, nos ayude a manifestar a nuestros hermanos, la plenitud del amor que se irradia y se difunde desde sus razones sobre todos nosotros. Entreguemos bondad y cercanía en primer lugar sobre los que sufren y los pobres.

Lectures de la missa diària i santoral

10. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimarts [Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 10,7-13]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaïda o Alcía, vg. cistercenca.

12. ■ Dimecres [1Re 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), religiosa franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dijous [1Re 18,41-46 / SI 64 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Divendres [1Re 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC), santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dissabte [1Re 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. ■ † Diumenge vinent, diumenge XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / SI 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, màrtirs (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 3,9-15)

El Senyor Déu cridà l'home i li digué: «¿On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat». Li digué el Senyor Déu: «¿Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat». El Senyor Déu digué a la dona: «¿Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat».

El Senyor Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló».

Salm responsorial (129)

R. Si tinguéssiu en compte les culpes, Senyor, ¿qui es podria sostenir?

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,13-5,1)

Germans, l'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat». Nosaltres, doncs, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell que ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'home que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrim, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït; però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 3,20-35)

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït de Beel-Zebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «¿Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles, ja no se sosté: no pot durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo; però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat». Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne. Després arriba la mare de Jesús amb els seus familiars i, de fora estant, el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure». Ell els respon: «¿Qui són la meua mare i els meus parents?» Llavors mirant els qui seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meua mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare».

Lectura del libro del Génesis (Gén 3,9-15)

Cuando Adán comió del árbol, el Señor Dios lo llamó y le dijo: «¿Dónde estás?». Él contestó: «Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí». El Señor Dios le replicó: «¿Quién te informó de que estabas desnudo?, ¿Es que has comido del árbol del que te prohibí comer?». Adán respondió: «La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto y comí». El Señor Dios dijo a la mujer: «¿Qué has hecho?». Ella respondió: «La serpiente me sedujo y comí». El Señor Dios dijo a la serpiente: «Por haber hecho eso, maldita tu entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; pongo hostilidad entre ti y la mujer, entre tu descendencia y su descendencia; esta te aplastará la cabeza cuando tú la hieras en el talón».

Salmo responsorial (129)

R. Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,13-5,1)

Hermanos: Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios. Por eso, no nos acobardamos, sino que, aun cuando nuestro hombre exterior se vaya desmoronando, nuestro hombre interior se va renovando día a día. Pues la leve tribulación presente nos proporciona una inmensa e incalculable carga de gloria, ya que no nos fijamos en lo que se ve, sino en lo que no se ve; en efecto, lo que se ve es transitorio; lo que no se ve es eterno. Porque sabemos que si se destruye esta nuestra morada terrena, tenemos un sólido edificio que viene de Dios, una morada que no ha sido construida por manos humanas es eterna y está en los cielos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 3,20-35)

En aquel tiempo, Jesús llegó a casa con sus discípulos y de nuevo se juntó tanta gente que no los dejaban ni comer.

Al enterarse su familia, vinieron a llevárselo, porque se decía que estaba fuera de sí. Y los escribas que habían bajado de Jerusalén decían: «Tiene dentro a Belzebú y expulsa a los demonios con el poder del jefe de los demonios».

Él los invitó a acercarse y les hablaba en parábolas: «¿Cómo va a echar Satanàs a Satanàs? Un reino dividido internamente no puede subsistir; una familia dividida no puede subsistir. Si Satanàs se rebela contra sí mismo, para hacerse la guerra, no puede subsistir, está perdido. Nadie puede meterse en casa de un hombre forzado para arramblar con su ajuar, si primero no lo ata; entonces podrá arramblar con la casa. En verdad os digo, todo se les podrá perdonar a los hombres: los pecados y cualquier blasfemia que digan; pero el que blasfeme contra el Espíritu Santo no tendrá perdón jamás, cargará con su pecado para siempre». Se refería a los que decían que tenía dentro un espíritu inmundo.

Llegan su madre y sus hermanos y, desde fuera lo mandaron llamar. La gente que tenía sentada alrededor le dice: «Mira, tu madre y tus hermanos y tus hermanas están fuera y te buscan».

Él les pregunta: «¿Quiénes son mi madre y mis hermanos?» Y mirando a los que es estaban mirando alrededor, dice: «Éstos son mi madre y mis hermanos. El que haga la voluntad de Dios, ese es mi hermano y mi hermana y mi madre».

COMENTARI

S'ha de fer el bé, encara que et calumniïn

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Hi ha qui diu: «la millor defensa és un bon atac», i això és el que els mestres de la Llei, d'aquell temps, van fer amb Jesús. No entenien el que deia i el que feia Jesús de Natzaret; pensaven que anava contra els seus interessos; no comprenien com era que tingués tanta gent que l'escoltava i el seguia.

Què poden fer aquells mestres de la Llei? Decideixen atacar-lo frontalment i dir que si atreu la gent i realitza actes extraordinaris, és pel poder dels dimonis (l'esperit del mal), Satanàs. Jesús veu que és un atac frontal contra la seva persona i el seu missatge, per desacreditar-lo plenament a Ell, que diu i fa el bé. L'acusen dient que tot ho fa amb poders del maligne.

És l'actitud d'aquelles persones que per defensar-se de les seves males accions acusen injustament els que tenen al seu costat. Passava en temps de Jesús, però també passa avui en diferents països del món i a casa nostra. Tots saben que hi ha moltes persones cristianes i altres que no ho són, que estan compromeses i treballen noblement i amb molt d'esforç per la pau, la justícia i la solidaritat en diferents realitats, i que són criticades i calumniades, i algunes són tractades amb violència i mort, perquè el que estan realitzant no agrada als que tenen poder, i creuen que les seves accions perjudiquen els seus egoistes interessos.

Jesús, també avui, denuncia aquestes maneres de procedir. I ens demana que no ens fem enrere davant de situacions injustes. Un segon tema ens presenta l'Evangelí d'avui: Quines persones són els veritables familiars de Jesús? Jesús mateix diu: «tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare».

Aquestes paraules que podrien semblar un menyspreu per la mare de Jesús i els seus familiars que el volen veure, esdevenen una més gran valoració de la seva realitat. Maria és més íntima de Jesús per la seva fe, esperança i amor, que per ser la mare física del Senyor. També nosaltres, per la fe, l'esperança i l'estimació, passem a ser de la gran família de Jesús, formant part de la seva gran comunitat, la seva Església.

Agraciats per ser de la família de Jesucrist, siguem valents per no fer-nos enrere davant les dificultats, les calúmnies i les falses acusacions que se'ns puguin presentar.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 10 de juny, a les 10 h. Excursió de final de curs del clergat a Solius i a Sant Feliu de Guíxols.

Dimecres 12 de juny, a les 19 h. Reunió de la Comissió per al Sosteniment de l'Església al Bisbat.

Dijous 13 de juny, a les 11 h. Jornada plenària del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut (SIPS) a la Seu d'Urgell.

Dissabte 15 de juny, a les 11 h. Celebració eucarística presidida pel Nunci apostòlic, del 20è aniversari de la diòcesi a la Catedral.

Diumenge 16 de juny, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Antoni de Vilamajor.

Notícies

6 seminaristes han estat instituïts lectors. El dimarts 28 de maig, Mons. Salvador Cristau va instituir 6 seminaristes lectors a la capella del Seminari a Valldoreix. Es tracta de Robert Escusa, Quique Amat, Paco León,

Ignasi Castelló, Pau Ferrer i Fernando Vázquez-Dodero. Van estar acompanyats pels seus familiars, amics i mossens de Terrassa, Sabadell, Matadepera, Sant Cugat i Valldoreix.

Les Esglésies de Sant Pere celebren Corpus.

El dijous 30 de maig, Mn. Fidel Catalán, vicari general, va presidir la celebració del Corpus a la Seu d'Egara. Va beure la font de l'ou com balla a l'església de Sant Miquel amb un enginyós invent a base d'aire a pressió sense utilitzar l'aigua. Seguidament va presidir la Missa a l'església de Sant Pere en ritu hispanomossàrab. Finalment es va fer la processó amb el Santíssim fins a l'església de Santa Maria on tingué lloc un acte eucarístic.

Trobada per la Vida. El dissabte 1 de juny, a les 12 h, el bisbe Salvador va

presidir la Trobada per la Vida al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell, organitzada per Casa Guadalupe. L'acte va incloure una processó i el rosari per la vida, així com una missa a l'esplanada del santuari. El Sr. Bisbe va destacar en la seva homília que la trobada tenia per finalitat ser una pregària per la fi de l'avortament i la defensa de la vida.

Sopar multitudinari de Corpus a Sant Cebrià. Com és habitual en els darrers anys, les parròquies de Sant Cebrià de Valldoreix i Sant Joan de Mira-Sol van organitzar un sopar multitudinari al jardí de la parròquia valldoreixenca, en vigílies de la festivitat de Corpus Christi, el dissabte 1 de juny. El sopar va ser a l'aire lliure i hi hagué música en viu i una rifa. També hi assistí el president de l'EMD de Valldoreix, Juanjo Cortés.

La Catedral celebra el Corpus. Com cada any, el bisbe Salvador ha presidit la solemnitat de Corpus a la Cate-

edral. Seguidament, ha tingut lloc la processó pels carrers propers al temple amb una gran participació del poble fidel i de nombrosos grups i institucions que han ornamentat amb catives florals tot el recorregut.

Celebració del 20è Aniversari de la Diòcesi de Terrassa.

El proper dissabte, 15 de juny, la diòcesi de Terrassa celebrarà el seu 20è aniversari. Per commemorar aquesta fita, s'ha organitzat una Missa a les 11 h a la Catedral de Terrassa, presidida pel Nunci de sa Santedat a Espanya i Andorra. Després de la Missa, a les 12.30 h, tindrà lloc un gran refrigeri popular al pati de l'escola Vedruna-Vall de Terrassa.

Confirmacions

Parròquia de Sant Pau de Terrassa (1/06/2024).

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

CARTA DOMINICAL

Veinte años de Iglesia diocesana

¿Alguna vez hemos oído hablar de la Iglesia particular? ¿Acaso no es universal la Iglesia? ¿Qué sentido tiene hablar de diócesis en el contexto de un mundo globalizado? ¿Por qué no existe una única diócesis en el mundo, con un único obispo, un único seminario, todo unificado? Pero, si existen las diócesis, ¿quiere decir que son como delegaciones? ¿Cómo franquicias quizá de una Iglesia universal? Pero la realidad es que la Iglesia no es una empresa multinacional. Desde el principio, los apóstoles fueron enviados por Jesús a predicar. Formaron comunidades en las ciudades y dejaron a unos sucesores suyos, los obispos con los presbíteros, los diáconos y una porción del pueblo de Dios. Y esto es lo que es una diócesis. En resumen, lo que llamamos también una Iglesia local o particular.

La diócesis es presencia plena de la Iglesia en un territorio concreto, en nuestro caso, el Vallés Oriental y Occidental, en la mayor parte, con un sucesor de los apóstoles, como decíamos, al frente, el obispo. Con los presbíteros que colaboran en su ministerio y asistido por un grupo de diáconos, con los religiosos y con los laicos. Por otra parte, como el obispo no puede estar en to-

das partes a la vez, la parroquia es la presencia de la Iglesia, más cercana, en cada barrio, pueblo o ciudad, con un párroco, enviado por el obispo, que colabora estrechamente con él y con toda la comunidad parroquial que hace presente a la Iglesia en ese lugar. La suma de todas las iglesias locales, es decir, las diócesis, formamos la Iglesia universal, presente en todo el mundo y que tiene como cabeza visible al sucesor del apóstol san Pedro, el obispo de Roma, el papa Francisco.

El próximo sábado día 15 de junio, nuestra diócesis celebra 20 años de existencia, y lo celebraremos con una Misa solemne en la Catedral, a las 11 de la mañana, para dar gracias a Dios por estos años de vida diocesana. La diócesis fue erigida por el papa san Juan Pablo II el 15 de junio de 2004. Recuerdo bien ese día porque un servidor era secretario general y canciller del Arzobispado de Barcelona, cuando me tocó leer públicamente el comunicado de la creación de las nuevas diócesis, junto al cardenal arzobispo de Barcelona, entonces Ricardo María Carles.

La celebración del próximo 15 de junio debe servirnos sobre todo para dar gracias a Dios por

todos los dones recibidos durante estos tiempos: por los años que hemos vivido como familia diocesana, por las parroquias, las escuelas, la vida consagrada, los presbíteros y los diáconos, el seminario, las delegaciones, las diversas instituciones eclesiales... Todo ese conjunto es expresión de la vida de la Iglesia.

Y debe ser ocasión también de profundizar en el sentido de pertenencia a la Iglesia particular y universal, de que somos la Iglesia de Jesucristo y pedir la fuerza del Espíritu Santo para seguir evangelizando en medio de nuestro mundo viviendo en comunión fraterna, siendo portadores de esperanza en el contexto de un mundo complejo y muchas veces desesperanzado.

El próximo sábado será, pues, un día festivo para todos, para sentirnos más unidos al sucesor de san Pedro, el papa Francisco, y a su obispo. Os invito a participar presencialmente, o bien a través de otros medios como nuestro canal de YouTube. También os animo a encomendar por este momento de la diócesis que va creciendo y se va consolidando, siempre mirando hacia delante y con un recuerdo agradecido del pasado.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

